

APÁM

Kispál Csilla

Apám (In memoriam Filat Csorazoglu)

Kétségbeesetten kapaszkodtam a kantárba,
de végigváltál rajtam az ostorral.
Sírva könnyögtem, hogy ne menj el,
ám nem sejtettem, az ördög mit forral.
Hát meg kell halni,
egyszer meg kell halni.

Könnyeim folytak a fehér sörényen.
Összeroppant teljes lényem.
Nincs annál szörnyűbb pillanat,
mint mikor egy gyermekszív megszakad.
Hát meg kell halni,
egyszer meg kell halni.

Felemelkedtél szabadon, szépen,
eltűntél égi ösvényen.
Semmi sem tarthatott téged vissza,
ez az elmúlás súlyos titka.
Hát meg kell halni,
egyszer meg kell halni.

Arcod kemény lett, mint a kő.
Nem fogott rajta többet az idő.
Idegenné váltál, mint távoli tengerek,
melyekről álmodni sem merek.
Hát meg kell halni,
egyszer meg kell halni.

Kinek keze fogja majd kezem?
Kinek keblén nyugodjék fejem?
A kétségből rám zuhant a fájdalom,
mázsás súlya nem hagyott lábamon.
Hát meg kell halni,
egyszer meg kell halni.

Karjaim esengve emeltem az égnek.
Miért nem engem hívott el, miért téged?
Mikor már úgy éreztem semmim sincsen,
csendes vigasszal fölém hajolt az Isten.

Forrás: www.keresztenydalok.hu